

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111202855
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Břroušková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1111202855.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Břrouškovvej a členiek senátu JUDr. Oľgy Bahníkovej a JUDr. Ľubice Kriškovej v právnej veci žalobcu: BETA Group, s.r.o., IČO: 35 871 377, so sídlom Hattalova 12/C, 831 03 Bratislava, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Martin Kováčik, s.r.o., IČO: 47 236 876, so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, IČO: 00 603 481, so sídlom Primaciálne námestie 1, 814 99 Bratislava, o zaplatenie 59.726,23 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 28Cb/29/2011-284, zo dňa 12.06.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 28Cb/29/2011-284, zo dňa 12.06.2018, potvrdzuje.

Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou, podanou na súd dňa 31.01.2011, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 59.726,23 Eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania. Žalobca v žalobe uviedol, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX, vedenom Správou katastra pre Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, pre okres Bratislava II, obec Bratislava - mestská časť Ružinov, katastrálne územie U.. Týmito nehnuteľnosťami sú okrem iných aj pozemok, parc. č. XXXXX/X o výmere 9.298 m², druh pozemku: ostatné plochy a pozemok, parc. č. XXXXX/XX o výmere 562 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría. Žalovaný je vlastníkom stavby, súp. č. 286, postavenej na pozemku, parc. č. XXXXX/XX, zapísanej na LV č. X, vedenom Správou katastra pre Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, pre okres Bratislava II, obec Bratislava - mestská časť Ružinov, katastrálne územie U.. Okrem uvedeného pozemku žalovaný užíva aj časť pozemku, parc. č. XXXXX/X o výmere 1.433 m², a to na prevádzku Základnej umeleckej školy na ulici Sklenárova č. 5 v Bratislave (ďalej len „ZUŠ“). Žalobca má za to, že žalovaný predmetné pozemky užíva bez právneho dôvodu, preto sa voči nemu domáha vrátenia majetkového prospechu za obdobie od 01.01.2008 do podania žaloby, pričom zároveň rešpektuje vecné bremeno žalovaného zriadené na pozemok, parc. č. XXXXX/XX, v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktoré spočíva v práve jeho bezodplatného užívania odo dňa účinnosti uvedeného právneho predpisu (t.j. od 01.07.2009). Podľa názoru žalobcu týmto zákonom nie je dotknuté jeho právo domáhať sa voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v bezodplatnom užívaní pozemku, parc. č. XXXXX/X o výmere 1.433 m². Žalobca si uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia aj za obdobie pred 10.06.2009, nakoľko naň ako právneho nástupcu pôvodného vlastníka uvedeným dňom účinnosti zmluvy o predaji podniku prešlo toto právo. Žalobným návrhom uplatňovaná istina 59.726,23

Eur s príslušenstvom bola vypočítaná na základe sumy nájomného 11,34 Eur/m²/ročne vypočítanej ako aritmetický priemer nájomného 3 najnižších cenových ponúk realitných kancelárií.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že je vlastníkom nehnuteľnosti - stavby, súp. č. 286, postavenej na parc. č. XXXXX/XX, zapísanej na LV č. X, v ktorej sídli ZUŠ, a to v zmysle ustanovenia § 2 zákona č. 138/1991 Zb. v spojení so zákonom č. 416/2001 Z.z., pričom vlastníctvo žalovaného stanovil zákon č. 447/2001 Z.z., účinný od 01.01.2002. Predmetná stavba bola podľa žalovaného na uvádzaných pozemkoch postavená skôr, ako sa žalovaný stal ex lege jej vlastníkom. Žalovaný rozporoval sumu nájomného stanovenú žalobcom, nakoľko ponuky realitných kancelárií sa týkajú stavebných pozemkov za účelom ich budúceho zastavania, pričom v predmetnej sporovej veci sa jedná o pozemok zastavaný, ktorý nemožno posudzovať ako pozemok stavebný. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania k žalobným návrhom uplatnenému vydaniu bezdôvodného obohatenia, a to za obdobie od 01.01.2008 do 31.01.2009 v súlade s § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. Žalobca k žalovaným namietnutej sume obvyklého nájomného vo svojom vyjadrení uviedol, že žiada v predmetnej sporovej veci vykonať dokazovanie a žiadal ustanoviť do konania znalca B. C., ktorý bol ako znalec ustanovený aj v sporovom konaní, vedenom prvoinštančným súdom pod sp. zn. 8C/16/2008.

4. Na súdom prvej inštancie nariadenom pojednávaní sporové strany zhodne uviedli, že sa pridriavajú svojich dovtedajších písomných vyjadrení, pričom sporné bolo premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.01.2008 do 31.01.2009 (v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a tiež skutočnosť, či došlo k úprave vzťahu k časti pozemku, parc. č. XXXXX/X o výmere 1.433 m² s poukazom na účinnosť zákona č. 66/2009 Z.z. od 01.07.2009, a teda či zo strany žalovaného dochádza k bezdôvodnému obohateniu, keďže žalovaný má za to, že k predmetnému pozemku má usporiadaný vzťah vecným bremenom (§ 4 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.).

5. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzťah žalovaného k nehnuteľnosti žalobcu je regulovaný zákonom č. 66/2009 Z.z., aj napriek skutočnosti, že zriadenie vecného bremena k pozemku, parc. č. XXXXX/X, v prospech žalovaného, nie je zapísané v katastri nehnuteľností, pričom od nadobudnutia jeho účinnosti (t.j. od 01.07.2009) vzniklo žalovanému k uvedenému pozemku v jeho prospech právo zodpovedajúce vecnému bremenu, žalobca sa teda môže voči žalovanému domáhať uloženia povinnosti zaplatiť mu finančnú náhradu za zriadenie vecného bremena, keďže v predmetnej sporovej veci sa jedná o náhradu titulom obmedzenia vlastníckeho práva k pozemku, ku ktorému je zo zákona zriadené vecné bremeno v prospech vlastníka stavby, t.j. žalovaného. Súd prvej inštancie zároveň posúdil nehnuteľnosť - pozemok, parc. č. XXXXX/X, vo vlastníctve žalobcu, ktorý v časti výmery 1.433 m² užíva žalovaný, ako príslušenú plochu tvoriacu na základe svojho umiestnenia a využitia neoddeliteľný celok so stavbou žalovaného, postavenou na pozemku, parc. č. XXXXX/XX, ktorý vlastní žalobca.

6. Súd taktiež uviedol, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová, preto neprichádza do úvahy forma opakujúceho sa plnenia za pretrvávajúce obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu, keďže aj z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Nárok na finančnú náhradu je právom majetkovým, ktoré podlieha premlčaniu v zmysle Občianskeho zákonníka. V danom prípade sa uplatní všeobecná premlčacia lehota, pričom pre začiatok jej plynutia je rozhodujúce, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát, a to v deň účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. 01.07.2009, premlčacia lehota tak uplynula 01.07.2012, pričom žalobca sa v konaní domáhal plnenia od 01.01.2008 do 31.01.2011, žalobu podal na súd dňa 31.01.2011.

7. Do nadobudnutia účinnosti právneho predpisu - zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. za obdobie od 01.01.2008 do 01.07.2009 dochádzalo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobcovi nič nebránilo v tom, aby si svoj nárok uplatnil včas, pričom argument žalobcu o tom, že nevedel presne určiť sumu bezdôvodného obohatenia neobstojí, keďže žalobca má právo meniť žalobný návrh, a teda aj sumu ním uplatneného nároku voči žalovanému. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku za obdobie od 01.01.2008 do 31.01.2009, na túto bol súd ex lege povinný prihladať, a tak jej ako dôvodnej vyhovel.

8. Súd prvej inštancie mal taktiež za preukázané, že žalobca neuniesol v spore dôkazné bremeno týkajúce sa uplatňovanej ujmy náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom, nakoľko žalobca žiadal vykonať znalecké dokazovanie len za účelom stanovenia obvyklej ceny nájmu za ním žalobným návrhom uplatnené obdobie a nie za účelom stanovenia sumy náhrady. Žalovaný rozporoval spôsob určenia sumy nájomného v zmysle znaleckého dokazovania, realizovaného v predmetnom sporovom konaní ustanoveným znalcom B.. C. na základe znaleckého posudku č. 6/2016, avšak žalobca na tieto vyjadrenia nijakým spôsobom nereagoval, nevyvrátil a nepoprel žalovaným tvrdené skutočnosti, čo sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, následkom ktorej bol záver súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu je aj v časti za obdobie od 01.02.2009 do 30.06.2009 nedôvodný a nepreukázaný.

9. V zmysle uvedených skutočností preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a o trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich v predmetnom konaní neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

10. Proti uvedenému meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Žalobca poukázal na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo preň prekvapivé, v rozpore s doterajším procesným postupom a očakávaniami, ktoré žalobca legitímne mal, nakoľko z procesného postupu súdu prvej inštancie bolo evidentné, že nárok žalobcu, čo do právneho dôvodu, považuje súd prvej inštancie za oprávnený a dokazovanie v predmetnom sporovom konaní sa uberalo už len smerom stanovenia sumy nároku žalobcu znaleckým dokazovaním. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní, ktoré sám nariadil a následne podľa názoru žalobcu ignoroval, dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný a žalobu zamietol. Žalobca taktiež argumentoval, že súd prvej inštancie v priebehu sporového konania postupoval spôsobom, pri ktorom považoval nárok žalobcu za dôvodný, pričom ďalej bez akejkoľvek zmeny v skutkovom stave, ktorá by vyplynula z dokazovania, svoj názor zmenil a nedal žalobcovi žiadnu šancu na túto zmenu reagovať. Žalobca má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že bezdôvodné obohatenie v danej sporovej veci neprichádza do úvahy, nemal vôbec nariadovať dokazovanie a následne ho vykonať, čím došlo k zbytočnému časovému a finančnému zaťaženiu sporu. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie svojím postupom tomu, že nárok žalobcu považuje za dôvodný, pričom svoj názor zmenil len na základe jedného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré v predmetnom sporovom konaní nie je záväzné. Žalobca má za to, že závery rozhodnutia odvolacieho súdu v inom sporovom konaní, na základe ktorého súd prvej inštancie zmenil svoj právny názor v danej sporovej veci, porušuje právo žalobcu vlastníť majetok podľa článku 20 Ústavy SR. Názor odvolacieho súdu týkajúci sa skutočnosti, že primeraná náhrada ako jedna z podmienok núteného obmedzenia vlastníckeho práva môže byť výhradne jednorazová, považuje žalobca za nesprávny. Pri nútenom obmedzení, na rozdiel od primeranej náhrady, možno uvažovať o pravidelných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia, pričom sa to týka predovšetkým takých obmedzení práv vlastníka, v ktorých možno dôvodne očakávať trvanie obmedzujúceho zásahu po dlhší čas a aj tam, kde sa pri zavedení obmedzenia nepredpokladalo dlhodobé trvanie obmedzujúceho zásahu.

12. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil procesné povinnosti strán pri dokazovaní, nakoľko výška nároku žalobcu bola preukázaná znaleckým posudkom ako dôkazným prostriedkom, pričom žalovaný výšku tohto nároku spochybnil a namietal jeho nesprávnosť, čo však žalobca považuje za nedostačujúce a domnieva sa, že žalovaný mal označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný predložil znalecký posudok z iného konania, podľa žalobcu však pre dané sporové konanie irelevantný a pokiaľ mal žalovaný záujem v konaní vykonať znalecké dokazovanie spochybniť, musel by predložiť aj iné dôkazy, napr. súkromný znalecký posudok.

13. V súlade s vyššie uvedeným preto žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, resp. napadnutý rozsudok zruší a vec vráti prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že argumentáciu žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie je preň prekvapivé a nepredvídateľné, považuje za bezpredmetné, a to najmä s poukazom na správanie, resp. procesnú pasivitu žalobcu v sporovom konaní, keďže práve zo strany žalobcu neboli využité všetky procesné prostriedky. Žalobca na vyjadrenie žalovaného zo dňa 30.11.2017 nijakým spôsobom nereagoval, nevyvrátil jeho tvrdenia a ani nežiadal súd o doplnenie dokazovania. Sporové strany mali podľa názoru žalovaného rovnaké postavenie procesných strán a súd prvej inštancie nekonal tak, aby bolo žiadnej zo strán znemožnené uplatniť si všetky procesné práva slúžiace na ochranu jeho práv a záujmov (a to teda aj v prípade žalobcu).

15. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že prvoinštančný súd v predmetnom sporovom konaní nevyslovil svoj predbežný právny názor, takže tvrdenie žalobcu o nepredvídateľnosti napadnutého rozhodnutia je irelevantné. Ak by tak aj súd urobil, žalovaný má za to, že ním nie je v konečnom dôsledku viazaný, nakoľko v konaní môžu byť preukázané nové skutočnosti. Je teda výlučne na strane sporu, ako sa vysporiada s tvrdeniami protistrany, t.j. či využije procesné prostriedky obrany a útoku, alebo zostane v konaní pasívny. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že zo strany žalobcu bol záujem o vykonanie znaleckého dokazovania len za účelom stanovenia obvyklej ceny nájmu za rozhodné obdobie, nie za účelom stanovenia sumy náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva titulom vecného bremena. Žalovaný spochybnil znalecký posudok č. 6/2016, pričom voči tomuto písomnému vyjadreniu zo dňa 30.11.2017, zostal žalobca pasívny a ani na súdom nariadenom pojednávaní sa k nemu nijakým spôsobom nevyjadril, rovnako tak nemal ani ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v uvedenom sporovom konaní. Žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 150 C.s.p., v zmysle ktorého je nesplnenie povinnosti tvrdenia považované za procesnú pasivitu strany sporu, následkom ktorej je buď nespornosť nepopretých skutkových tvrdení protistrany, alebo neúčinnosť nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany.

16. Žalovaný taktiež poukázal na pasivitu žalobcu vo vzťahu k žalovaným namietaným skutočnostiam tvrdným žalobcom, týkajúcim sa žalobcom uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku, parc. č. XXXXX/XX za obdobie od 01.01.2008 do 30.06.2009 a za užívanie pozemku, parc. č. XXXXX/X za obdobie od 01.01.2008 do 31.01.2011, vyjadreným v podaní zo dňa 30.11.2017.

17. V súlade s uvedeným preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalobcu v plnom rozsahu zamietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného na margo argumentu, že bol vo vzťahu k jeho podaniu zo dňa 30.11.2017 pasívny, uviedol, že žalobca žalovaným tvrdené skutočnosti negoval počas priebehu celého sporového konania a uvádzal svoje právne názory odôvodňujúce iné právne posúdenie veci, keďže v konaní bolo sporné len právne posúdenie a nie skutkové otázky. Tvrdenia žalovaného boli žalobcovi známe už z iných sporových konaní, na ktoré v rozhodnom čase reagoval, pričom za nówum vo vyjadrení žalovaného považuje poukázanie žalovaného na rozhodnutie odvolacieho súdu v inej sporovej veci (ku ktorému sa žalobca zároveň vyjadril) a tiež stanovisko k znaleckému posudku vyhotovenému v predmetnom sporovom konaní, pričom mal za to, že ako laik nepovažuje za vhodné sa k danej téme vyjadrovať - za laika v tomto ohľade považuje aj žalovaného a jeho názory k uvedenému znaleckému posudku. S poukazom na uvedené má za to, že ak mal žalovaný v úmysle spochybniť jeho závery, musel by predložiť znalecký posudok alebo iný dôkazný prostriedok, ktorý by ich relevantne vyvrátil. Keďže k tomu zo strany žalovaného nedošlo, žalobca nepovažuje vyjadrenia žalovaného (ako laika) týkajúce sa uvedeného znaleckého posudku za skutkové tvrdenia, ktoré by mal v konaní poprieť.

19. Žalobca zároveň argumentoval, že právo súdu prvej inštancie zmeniť názor (bez ohľadu na to, či bol explicitne vyjadrený v rámci predbežného posúdenia veci alebo implicitne vyplýval z procesného postupu konania) nespochybňuje, avšak má za to, že súd tak môže urobiť len ako dôsledok dokazovania preukazujúceho iný stav veci ako pri predbežnom posúdení - k čomu v danom prípade nedošlo, pričom súd má podľa názoru žalobcu na danú zmenu reagovať aj tým, že umožní protistrane sa k nej vyjadriť. V predmetnej sporovej veci súd prvej inštancie podľa žalobcu dlhé roky viedol konanie a vykonával dokazovanie spôsobom, ktorý vychádzal z existencie nároku žalobcu (a teda aj dôvodnosti žaloby) a následne jeho názor zmenilo len jediné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré však nie je záväzné, čo považuje žalobca za neakceptovateľné. Vo vzťahu k meritu veci žalobca zotrval na všetkých svojich dovtedajších vyjadreniach.

20. Žalovaný následne vo svojom písomnom podaní uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava všetkých doterajších vyjadrení, a teda zotrváva v plnom rozsahu aj na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

21. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec v zmysle dôvodov odvolania žalobcu podľa § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie. Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu v súlade s § 219 ods. 3 C.s.p. dňa 27.01.2020, teda v zákonnej lehote najmenej päť dní pred vyhlásením rozsudku.

22. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalobcu, s vyjadrením žalovaného k odvolaniu ako aj s ostatnými vyjadreniami sporových strán dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne.

23. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. V danom prípade mal odvolací súd za preukázané, že pozemok žalobcu, parc. č. XXXXX/X, ktorý je vo výmere 1.433 m² užívaný zo strany žalovaného, je príľahlou plochou tvoriacou svojím umiestnením a využitím neoddeliteľný celok so stavbou žalovaného, súp. č. 286, postavenou na pozemku, parc. č. XXXXX/XX, ktorý je vo vlastníctve žalobcu. Rovnako tak je zrejmé, že k predmetnému pozemku, parc. č. XXXXX/X, v rozsahu užívanom žalovaným, t.j. vo výmere 1.433 m², vzniklo žalovanému ako vlastníkovi stavby, súp. č. 286, v súlade s ustanovením § 4 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase, právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Nakoľko pozemok, parc. č. XXXXX/X, má celkovú výmeru 9.298 m², avšak žalovaným užívaná časť je len vo výmere 1.433 m², nie je možné predmetné vecné bremeno zapísať do katastra nehnuteľností, čo však nemení nič na skutočnosti, že toto ex lege dňom účinnosti uvedeného právneho predpisu v prospech žalovaného ako vlastníka stavby, súp. č. 286, skutočne vzniklo.

26. V zmysle zásady ochrany vlastníckeho práva tak následne žalobcovi ako vlastníkovi pozemku pod predmetnou stavbou, v prospech vlastníka ktorej vzniklo právo zodpovedajúce vecnému bremenu, prislúcha právo na poskytnutie náhrady. Nárok na finančnú náhradu za vznik vecného bremena je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. S poukazom na charakter tohto práva (majetkové právo) je nutné podotknúť, že podlieha premlčaniu a v danom prípade platí všeobecná trojročná premlčacia lehota v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase. Nakoľko finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová (nemá charakter opakujúceho sa plnenia), pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci objektívny moment, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát, t.j. v danom prípade dňa 01.07.2009 ako dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., pričom premlčacia lehota na uplatnenie tohto majetkového práva následne uplynula dňa 01.07.2012.

27. Odvolací súd mal tiež za preukázané, že v zmysle žalobným návrhom uplatňovaného nároku za obdobie od 01.01.2008 do účinnosti vyššie uvedeného právneho predpisu, dochádzalo zo strany žalovaného k užívaniu predmetných nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu (ev. jeho právneho predchodcu) bez právneho dôvodu, a teda k bezdôvodnému obohacovaniu žalovaného na úkor žalobcu (a jeho právneho predchodcu). Nakoľko však došlo zo strany žalovaného k vznieseniu námietky premlčania žalobným návrhom uplatňovaného peňažného plnenia za obdobie od 01.01.2008 do 31.01.2009, súd bol na túto právne relevantným spôsobom vznesenú námietku povinný prihliadať, preto nebolo možné za dané obdobie premlčané právo žalobcovi priznať.

28. Odvolací súd sa taktiež stotožnil s názorom prvoinštančného súdu v časti posúdenia nároku žalobcu za zvyšné obdobie od 01.02.2009 do účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., tak, že žalobca neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa sumy nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v uvedenom období, keď napriek námietkam žalovaného k v predmetnom sporovom konaní znalcom B.. C. vyhotovenému

znaleckému posudku č. 6/2016 určujúcemu obvyklú cenu nájmu za predmetné pozemky (ktorý bol do konania ustanovený uznesením prvoinštančného súdu zo dňa 06.12.2016, č.k. 28Cb/29/2011-152), žalobca na tieto nijakým spôsobom nereagoval, čo malo za následok prijatie záveru, že argumenty žalovaného rozporujúce predmetný znalecký posudok (podporené zo strany žalovaného poukázaním na závery znaleckého posudku č. 94/2016 vyhotoveného v sporovom konaní vedenom pod sp.zn. 11C/15/2014 znalcom B. D.) neboli zo strany žalobcu popreté, a teda došlo k aplikovaniu právnej domnienky v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p., že tieto skutkové tvrdenia žalovaného sú v danom prípade nesporné. Následkom uvedenej procesnej pasivity žalobcu bolo teda prijatie záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti a neopodstatnenosti nároku žalobcu za rozhodujúce obdobie (01.02.2009 do 30.06.2009), a jeho zamietnutie.

29. Záverom odvolací súd na margo argumentov žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je preň prekvapivé a v rozpore s dovtedajším procesným postupom a očakávaniami uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry (napr. I. ÚS 736/2016) do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby sa súd stotožnil práve s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola sporová strana pred súdom úspešná, a teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Zákonnou povinnosťou súdu je uviesť vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, pričom dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06), avšak ani táto skutočnosť zároveň neznamená, že súd je povinný dať odpoveď na každý argument strany sporu (napr. II. ÚS 76/2007).

30. S poukazom na uvedené skutočnosti preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v súlade s ustanovením § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. nakoľko žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

32. Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov za 3:0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).